

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Institutiones Canonicae Sive Ius Ecclesiasticum

Wiestner, Jacob

Monachii, 1706

IV. De Privilegiorum Amissione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62649)

cur, privilegio celebrandi & audiendi Missam virtualiter concessa censentur ea, quæ consueta & commoda Missæ celebratio & auditio requirit; ac proinde, ut Sacerdoti ad aram minister & domino famuli seu consueta familia assistat. Ob quam etiam causam privilegio horas Canonicas paulo post meridiem recitandi alicui concessio socius, cum eo horas recitans, uti potest; quod tales personæ privilegio virtualiter censeantur comprehensæ. Simili modo privilegia, indulta Religiosis, filiis, fratribus, etiam monialibus, filiabus & sororibus communia sunt, si personæ illæ eorum sint capaces, easve excludi non appareat aliunde, Rodriguez Tom. 1. Regul. q. 13. art. 22. Suarez cit. Lib. 8. cap. 10. n. 7. Bonacina disp. 1. q. 3. p. 7. §. 2. n. 2. & Palao p. 12. à n. 1.

ARTICULUS IV.

De Privilegiorum Ammissione.

SUMMARIUM.

40. Privilegium amittitur I. Re, cui inhaeret, pereunte:
41. Quæ translata etiam ipsum transfertur.
42. II. Lapsu temporis concessionis.
43. III. Cessante causâ finali:
44. Quò modo privilegium merè gratuitum,
45. Sed derogans, et tractum successuum habens, amittitur:
46. Si causa illa, non merè negativè, sed contrariè cesset.
47. IV. Liberè & acceptatâ renuntiatione privilegiati.
48. V. Non usu, cum utendû esset facultas:
49. Quò privilegia, alios gravantia, diversimodè tolluntur.

50. VI. Usu contrariò:
51. Quò privilegia negativæ, alios gravantia,
52. Etiam, quæ tractum successuum habent,
53. Per viam Prescriptionis quadraginta, &
54. Per modum tacite renuntiationis triginta annorum spatio amittuntur.
55. VII. Privilegij Abusu:
56. Quò id aliquando per sententiam iudicis,
57. Aliquando ipsò Jure amittitur.
58. VIII. Revocatione:
59. Quæ privilegia gratiosa subditis concessa:
60. Non conventionalia & absolutè donata amittuntur.
61. Revocantur privilegia à concedente istiusque successore.

Privilegia legitime obtenta amitti aut interire diversimodè solent. Primò quidem pereunte, vel destructo ipsorum subiecto, cui inhaerent, Reg. In omnibus 68. ff. & Reg. Privilegium 7. in 6. sic enim Personale morte personæ: Reale verò re v.g. Religione, collegio, dignitate, officio, cui concessum est, extinctis, vel omnino superpressis perit, arg. Reg. Accessorium 42. in 6. Glossa in Reg. Privilegium cit. V. Personale & Innocentius in c. Cum ex iuncto 2. de N. vi oper. nunt. Ea tamen, quæ ædificiis v.g. civitati, castro, Ecclesiæ indulta sunt ratione sitûs seu loci; illis incendiò, vastatione jam destructis, inhaerent fundo, quamdiu spes est reedificationis, l. Cum loca 36. ff. de Relig. & sumpt. fun. & can. Pastoralia 7. q. 1. Si verò tali rei concessa sint non ratione sitûs, sed alterius tituli transferibilis v.g. Ecclesiæ ratione Parochiæ, Confraternitatis, Reli-

41. Reliquiarum alicujus Sancti, cujus sacra lippiana illic deposita sunt, istis aliò translatis, etiam ipsa transferuntur. Simili modò, si Ecclesia in uno loco ideo solum destruat, ut in alio commodiori reedificetur, retinet privilegia, quæ habuit ante destructionem; cum ita reedificata eadem censetur cum destructa, & comparetur personæ, quæ sibi concessa privilegia secum defert. *Glosa in Reg. Privilegium cit. Felinus in c. Cum dilecti 22. de Rescript. n. 25. Azor p. 1. Instit. lib. 5. cap. 2. l. 9. 11. & Suarez Lib. 6. de LL. cap. 5. an. 5.*
42. Secundo, lapsu temporis determinati v. g. decennii, aut vitæ concedentis, si pro ista tantum fuit concessum, *arg. c. De causis 4. de Offic. deleg. & l. Quotiens 2. C. de Precib. Imp. offer.* cum enim privilegium vim suam omnem accipiat à concedentis voluntate, ultra tempus ab eo determinatum extendi non potest. Eadem est ratio privilegii, concessi pro tempore existentis ac durantis alicujus conditionis, v. g. pro vita Clericali vel Religiosa; quia tale privilegium virtute continet temporis sive durationis terminum: non quidem fixum, sed adjectum conditioni, ad cuius existentiam extenditur & conservatur. *cit. Suarez cap. 29. n. 4. & 5. Laiman Lib. 1. Tract. 4. cap. 23. n. 17. & Pirrhing ad hanc Rubr. n. 167.*
43. Tertiò, cessante causâ, *c. Cum cessante 60. de Appell.* non merè impulsivâ, sed finali, sive eâ, quæ principaliter movet ad privilegii concessionem, & hanc reddidit justam honestamque; ut sine eatalis non esset; sic enim privilegium non residendi in Ecclesia clerico indultum ad studiorum prosecutionem, istâ tanquam causâ finali cessante, etiam ipsum cessat. *c. Tua 12. de Cleric. non resid. Panormit. in c. Suggestum 9. de Decimis n. 5. Felinus in c. Qua in Ecclesiis 7. de*
- Constitut. n. 29. Guttierrez Lib. 2. Q. Canon. cap. 15. n. 30. Petr. Barbola in l. 1. ff. Solutio matr. p. 1. à n. 83. cit. Suarez cap. 30. n. 1. & alii, id defuentes ex cc. cit. can. Generaliter, 16. q. 1. c. Abbate 25. in fine, de V. S. & l. Ex factis 43. pr. ff. de Vulg. & pupill. substit. Ratio est, quia cessat intentio concedentis; quæ, quod justum & honestum non est, nec concedere, nec concessum durare voluisse, præsumitur.*
44. Sed, licet hoc verum, tam generale tamen non est, ut locus non sit distinctioni inter privilegia; vel enim hæc Juri derogant vel non? Si posterius hoc, & meræ gratiæ ac beneficiæ concedentis, & ab isto simpliciter & absolute concessa sint, eò ipso; quòd juxta *dista n. 2.* ad valorem non exigant causam, etiam causâ, quæ ad eorum concessionem principaliter movet, cessante, non cessant; cum beneficium principis deceat esse mansurum, *Regula est 16. in 6.* Si prius, & privilegium Juri, sive communi, sive alicujus privati, derogat, multum interest, an unicò actu consummetur, vel tractum habeat successivum, sive ad successivè aliquid agendum vel omittendum sit datum; si enim unicò actu consummetur, eò consummatò, non cessat, etiam quoad effectum; quia factum legitime non retractatur, etiam si deveniat ad statum, in quo non posset inchoari, ut habet *Regula 37. in 6.* quia hujusmodi privilegium habet rationem dispensationis: quæ, postquam effectum semel habuit consummatum, quoad eum non retractatur, ut patet in voto & impedimento nuptiali, quæ per dispensationem semel sublata non redeunt, etiam si causa mutetur & cesset, *Menoch. Lib. 4. Præsumpt. 189. n. 195. cit. Guttierrez n. 22. & Suarez n. 3.* Si verò privilegium habeat tractum successivum, quoad futuros actus amittitur, si

ejus causa finalis cesset contrariè, hoc est, ut ejus usus propter materiæ vel circumstantiarum mutationem evadat injustus & iniquus, eoque grave damnum aliis inferatur; sic enim privilegium non residendi cessat casu, quò id cederet in detrimentum Ecclesiæ, sic patientis defectum ministrorum: & privilegium percipiendi omnes decimas ex frumento, intra alicujus parochiæ fines provenientes, relictis Ecclesiæ decimis ex vino, cessaret, si, omnibus vinetis cum tempore in agros conversis, nullæ decimæ ex vino provenirent; itaque Ecclesia parochialis necessariis proventibus destitueretur, *arg. c. Suggestum cit. c. Quanto 16. de Censibus & c. Quod per novale 21. in fine, de V. S. & l. Ex facto cit. DD. supra laudati & Gonzalez in c. Suggestum cit. n. 4.*

Dixi, *Contrariè*; quia si causa finalis, privilegii concessi tempore existens, cessaret solum negativè; quòd ejus concedendi ratio quidem jam non amplius subsistat, ejus tamen usus iniquus aut inhonestus non esset, privilegium non cessaret; sic enim privilegium percipiendi decimas Monasterio concessum absolutè & simpliciter propter ejus inopiam, non amittitur, sed perseverat, etiam si illud cum tempore locupletatum redditus habeat abundantes: & ex dispensatione obtinens plura beneficia, quòd tempore collationis ad congruam sustentationem singula non suffecerint, ea licet retinet etiam, cum crescentibus redditibus singula congruam sustentationem præbent; quia, licet hujusmodi privilegii vel dispensationis concedendæ ratio cessarit, eorum tamen usus non evadit iniquus, aut aliàs perniciosus, *citt. Suarez n. 7. Pirhing n. 169. & Engel ad banc Rubr. n. 21.*

47. Quartò, privilegium amittitur liberà Renuntiatione ipsius privilegiati, sive ab isto voluntariè factâ abdicatione juris

ac potestatis aliquid agendi vel omitteendi, vi privilegii competentis, juxta dicta n. 23. postquam renuntiatio acceptata est ab eo, cujus juri privilegium derogat, ac proinde in ejus utilitatem renuntiatio cedit: vel, si privilegium nemini derogetur, ab eo, qui privilegium concessit, ut colligitur ex *c. Licet 7. de Procurat. in 6.* ex cujus decisione mandatum procuratorum datum absenti, qui id recusavit, cessare non censetur: nisi, id ab isto non acceptatum, mandanti innotescat; ut, qui id priùs recusavit, mutare voluntatem, eoque ad huc uti possit. Ratio est; quia solâ privilegiati renuntiatione non mutatur voluntas concedentis privilegium; quamdiu autè ista imutata perseverat, perseverat privilegium, quòd nemini derogatur; cum talis privilegii vis & efficacia pendeat ab ejus voluntate. Unde privilegiatus, mutatâ voluntate, ad privilegii usum redire, eumque continuare non prohibetur, si renuntiatio acceptata non sit à concedente, vel saltem ab eo, in cujus utilitatem renuntiatio v.g. juris exigendi ab eo decimas, cedit; quòd jus hoc per renuntiationem ei sit remissum, Glossa in *c. Cum venissent 3. V. Oblit. De eo, qui mittit. in poss. ubi Baldus n. 8. cit. Suarez cap. 33. n. 9. & Pontius Lib. 8. de Matr. cap. 13. n. 17.*

Quintò, Non-usu, *arg. l. 1. ff. de Nundinis*: quòd tamen, ut privilegia affirmativa, sive ad aliquid agendum, v.g. ad exigendum vestigal, suffragium ferendum in electione, creandi Magistros seu Doctores &c. concessa amittantur, necessarium est; ut sit voluntarius ac liber; ac proinde, ut privilegiatus eò usus non sit, cum utendi occasio fuit; cum, si quis privilegio etiam longissimò tempore non usus ideo solum fuit; quia eò utendi se non obtulit occasio, solò non-usu non tollatur, ut colligitur ex *l. Unus*

§4. §. 1. *U. Urbanorum 2. ff. de Servit. prad. Rustic.* ubi aqua ex fonte in fundum decedens servitus non interit; quod in hunc aqua ducta non fit; quia ex fonte, qui exaruerat, non potuit duci. Simili modò Doctores & Magistros creandi Gymnasio, & malefactores capitali supplicio afficiendi civitati competentia privilegia ex eo præcisè non amittuntur; quòd longissimò tempore nemo Gradum petierit, aut, in quem gladii potestas exerceretur, malefactor se non obtulerit, Glossa in c. *Abbate cit. V. Donec, ubi Panormit. n. 18. cit. Azor Lib. 5. cap. 22. q. 8. Laitman. cap. 23. n. 21. & Gaill. Lib. 1. Observat. 60. n. 2.*

49. Dubium nunc est, an, vel quanam privilegia non-usu amittantur. Sunt enim ea duplicis generis; cum quaedam in aliorum gravamen redundent: non etiam alia. Ex quibus ea, quæ in aliorum gravamen & incommodum non redundant, & in mera facultate agendi consistunt, ut comedendi carnes in Quadragesima, pro horis Canonicis recitandi Officium B. Virginis, ante consuetam horam manè vel post meridiem celebrandi, audiendi confessiones, absolvendi à re servatis, dispensandi in votis &c. solò non-usu, quantocumque tempore continuatò, non amitti, cum Glossa in c. *De privilegia 24. V. Semel in anno verisimilius* censent Rodriquez *Tom. 2. Regul. q. 49. art. 3.* & Suarez *cap. 34. n. 17.* cum; quia hujusmodi privilegia solò non-usu amitti, ullò jure non est expressum; cum *l. 1. cit.* & si qui ejusmodi textus sunt, de privilegiis in aliorum gravamen cedentibus loquantur: tum verò; quòd cum iis privilegiatus liberà voluntate utatur vel abstineat, non appareat, quomodo iis valeat præscribi, nisi ad alicujus exactionem vel prohibitionem exercentur vel omittantur. Ea verò, quorum usus

onus vel gravamen aliis affert, non usu ferè tolluntur, quando iis gravati adversus privilegiatum, ne illò utatur, præscribunt: quod aliquando decennio aut vicennio, ut inter privatos presentes vel absentes: aliquando, ut contra Ecclesias Monasteria &c. quadraginta annorum aut etiam longioris temporis spatìò contingit: exceptà facultate celebrandi nundinas, quam decem annorum non usu tolli, patet ex *l. 1. cit. cit. Menoch. Lib. 6. præsumpt. 41. in fine, Suarez n. 20. & Pontius n. 23.*

Sextò, Ufu vel actu contrariò: quòd privilegia negativa, sive aliquid omittendi facultatem concedentia, sed non generaliter & indistinctè omnia, amittuntur; quia imprimis, sicut affirmativa, sic etiam negativa absoluta sive solum privilegiatum respicientia & nemini gravamen afferentia, ut non recitandi horas Canonicas, non jejunandi, alicui ob habitualem infirmitatem, vacandi à Lectionibus, Professori ob senium &c. concessa solò usu contrariò non amitti, rectè observant *cit. Suarez cap. 35. n. 22. & Pontius n. 25.* Deinde, privilegia negativa, respicientia & gravantia alios, ut, non solvendi decimas, vectigalia, tributa &c. usu quidem contrariò, sed non eodem modò omnia amittuntur; quia, si dispensationum instar ad unum actum omittendum data sunt, istò non omisso, sed positò, illis concessam facultatem extingui, patet; cum enim solam unius actus omissionem spectent, actu, qui omitti poterat, positò, inutilia evadunt, *cit. Suarez n. 17. & Pontius n. 9.* Si verò tractum habeant successivum, sive ad plures omissiones, aliis onerosas, data sint, per actus contrarios in totum, sive quoad actus illos omittendi facultatem, non tolluntur: donec ab iis, in quorum gravamen cedunt, contra ea legitime sit præscriptum, ut colligitur

ligitur ex l. *Honestè* 2. ff. de Privileg. *Veteran. P. Voluntaria* 12. C. de Excusat. int. *Et l. Qui publici* 2. C. de His, qui sponte publ. mun. quibus privilegia immunitatis ab oneribus civitatis vel tutelis non labefactari asseruntur: etiam si quis spontaneâ voluntate suâ honorem vel munus publicum aut tutelam suscipiat. Ratio est; quod ejusmodi privilegium obtinens, licet unum vel etiam plures actus contrarios sponte exercendo ipsi quoad hos renuntiet, non tamen eò ipsò etiam renuntiat quoad alios actus pro tempore futuro. Unde, ut quoad hos etiam sibi præjudicet, necessarium est; ut quoad eos etiam privilegio cedendi voluntatem signis aliquibus manifestet, vel à gravatis adversus eum legitime, ac proinde contra privatos decem aut viginti, contra Ecclesias, Monasteria &c. 40. annorum spatium sit præscriptum, Panorm. in c. *Cum accessissent* 8. de Constitut. n. 8. Felinus in c. *cit.* n. 9. *cit.* Suarez n. 10. Pontius n. 27. & Laiman, in c. *cit.* n. 11.

55. Cum hac doctrina, quatenus ad hujusmodi privilegii præscriptionem adversus Ecclesias & Monasteria quadragenarii temporis lapsus exigit secundum Regulam c. *De quarta* 3. c. *Ad aures* 6. *Et c. Illud* 8. de Præscript. aperte pugnare & à *cc. cit.* Regula divertere videtur decisio c. *Si de terra* 6. quâ privilegium non solvendi decimas, Cisterciensium Ordini competens, c. *Ex parte* 10. *Et c. Nuper* 34. de Decimis, earum solutione, ab istius Ordinis Monasterio triginta annis continuatâ, amissum pronuntiat: cui tamen decisioni adversatur, c. *Accedentibus* 15. ubi adversus tale privilegium militantem præscriptionem pro se alleganti quadragenarii temporis probandi onus imponitur. Quas decisiones ab antinomia vindicandi studium nonnullorum Interpp. ac DD. ingenia sic fatigavit, ut concilia-

tionis spe omnino abjectâ, cum Glossa in c. *Accedentibus* cit. v. 40. annos & Panormit. ibi n. 4. priorem ex Jure antiquo triginta annorum præscriptioni adversus Ecclesias deferentem, can. 1. can. *Placuit* 8 v. 6. q. 3. *Et c. Sanctorum* 3. de Præscript. à posteriori asserent correctam. Verùm, quia utraque decisio ejusdem Alexandri III. & ante hunc summum Pontificem tricennali præscriptioni, quæ contra Ecclesias vim olim obtinebat, quadragenaria à Gregorio I. can. *Volumus* 2. *Et can. fin.* 16. q. 4. jam suffecta, & ab Imp. Justiniano etiam constituta fuit *Aurb. Quas actiones*, C. de SS. *Eccles. Et Novell.* 131. cap. 6. à Glossâ & Panormitani intellectu merito abhorrent alii Interpp. ac DD. plerique, dictarum decisionum conciliationibus aliis excogitatis.

Mihi in re admodum ancipiti præ aliis placet, quâ *cc. cit.* de diversis modis amittendi privilegium agi asseritur: priori quidem per viam tacitæ renuntiationis, quæ ex decimarum solutione à privilegiatis, juris sui ignorantiam non habentibus triginta (imò paucioribus & secundum multos decem duntaxat) annis sine ulla interruptione & protestatione continuata præsumitur; cum tam supinus non facile quisquam sit; ut solutionem, à qua se privilegio immunitatem esse novit, tot annis sine ulla protestatione præstet. Posterior verò de ejus amissione per viam præscriptionis: quâ, ut privilegio, Ecclesie vel Monasterio competenti, prævaleat, quadragenaria est opus, secundum Regulam c. *De quarta* *Et c. cit.* Suarez *cit.* cap. 34. n. 21. Barbosa de Offic. *Epis. alleg.* 26. n. 18. & Gonzalez in c. *Si de terra* *cit.* n. 7.

Sed hæc quoque *cc. cit.* decisio & conciliatio geminam patitur difficultatem. Una est; quod in casu c. *Si de terra* *cit.* immunitas à solvendis decimis non
foli Mo-

foli Monasterio illi, sed toti Cisterciensium Ordini fuerit concessum, *c. Ex parte & c. Nuper cit.* ac proinde ei Monasterium non potuerit renuntiare, *arg. c. Si diligenti 12. de Foro compet.* Altera; quod *c. Accedentibus cit.* etiam mentio fiat renuntiationis, & quadragenarii temporis lapsus, istiusque probatio exigatur.

Verum difficultates hæ tantæ non sunt; ut ab allata *cc. cit.* expositione conciliationeque persuadeant recessum, Prior; quia, cum privilegium immunitatis à solvendis decimis immediatè ipsis Monasteriis & quoad aliquas tantum possessiones competeret, singula Monasteria ipsis renuntiare potuerunt per ipsi textum & *Reg. c. Si de terra cit.* Posterior; quia, licet renuntiationis mentio etiam fiat *c. Accedentibus cit.* id factum per accidens est; quod etiam hæc sufficeret: principaliter autem decisio innititur præscriptioni; cum adversus Templarios, immunitatem à solvendis decimis prætendentes, allegata fuerit pacifica possessio decimarum quadraginta annis continuata, quæ præscriptio adversus Ecclesias & Monasteria perficitur ac probatur, *cit. Pirrhing n. 117. in fine.*

55. Septimò Abusu: quò privilegium amitti, Regulæ instar tradi & desumi solet *ex can. libi ista 7. dist. 7. q. can. Privilegium 11. q. 3. c. Tuorum 11. V. Verum & c. Ille privilegia 24. pr. hæc Rubr. & c.* quorum textuum quotidianò usu recepta Regula est, *Privilegium meretur amittere, qui concessã sibi abutitur facultate: cujus sensus ac vis ut meliùs intelligatur,*

Observandum est, Abulum contingere tribus modis. Primò per excessum, id contra intentionem concedentis ultra concessæ facultatis limites extendendò, eoque aliò tempore vel locò aut circa aliam personam vel materiam non concessam utendò. Secundò, ex eo sumendò

ansam delinquendi: sicut contingeret, si exemptus liberius delinqueret, aut alteri injuriam inferret spe impunitatis vel difficilioris conventionis ex privilegio conceptæ. Tertiò, contra ejus indulti finem agendò: sicut ageret canonicus vel alius clericus beneficiatus, obtinens privilegium non residendi in sua Ecclesia ad prosequendum studium literarum, si, hoc insuper habitò, tempus tereret otio, vel inutilibus & à privilegii fine alienis exercitiis absumeret.

Sicut autem relatæ Regulæ in quocunque hujusmodi abusu locum esse, DD. 56. sententia concors, sic dubium est, an privilegium semper amittatur ipso Jure & facto, vel abutens eò per sententiam veniat privandus: & licet ad actuale amissionem judicis sententiam exigi, non obscurè insinuetur *cc. cit.* dum concessã sibi facultate abutentes *Id amittere mereri*, sive ut amittant, dignos esse, asserunt: aliquando tamen privilegium ipso Jure & actualis abusus facto amitti, patet *ex c. Gratium 2. de Posul. Pralat. c. Ex parte 9. de Cleric. conjug. & c. Unico eadem Rubr. in 6.* Unde, ut amissionis modus cognoscatur, præ oculis habendus est modus abusus; cum, si iste primò modò fiat, acta quidem per excessum propter defectum potestatis in agente, sive privilegio abutente, ferè irrita sint, ipsius tamen privilegii omnimoda amissio tali & secundo abusus modo ab ipso Jure inducta non censetur: nisi ejus indulti tenore, id *Ipsò factò, Eò ipso, Illico amitti*, vel invalidum reddi, exprimitur: 57. vel indultum sit, donec eo quis abutatur; si enim indultum, ut privilegio *Privetur*, id *Auferatur*, vel *Mereatur amittere*, aut aliis ejus significationis verbis uteretur, per sententiam judicis infligendam privationem denotaret. Si verò abusus pugnet cum ipso privilegii fine, & hunc

& hanc omnino tollat, ipso Jure corruet, nec proderit privilegiato. Unde in allato hujusmodi abusibus exemplo canonicus vi privilegii non residendi, ad studiorum prosecutionem indulti, ab Ecclesia absens beneficii fructus non percipiet, si omnino negligat studium literarum, Suarez *cit. cap. 36. n. 7.* & Palao *cit. disp. 4. p. 20. à n. 3.* qui tamen pro praxi recte monent, iis etiam casibus, quibus privilegii amissio in delicti poenam à Jure inducta est & ipsò factò incurritur, ad actualem ejus amissionem ordinariè sententiam criminis declaratoriam requiri, *arg. c. fm. de Vita & honest. c. Contingit 45. de Sent. excom. & c. Cum secundum 19. de Hæret. in 6.*

§8. Octavò, privilegium amittitur Revocatione concedentis. Quod sicut certum, sic minimè perpetuum est; ut locus, imò opus sit aliquà inter privilegiatos, & ipsa privilegia distinctione; nam primò privilegium, à Principe circa, rem suæ dispositioni obnoxiam, & statui publico notabiliter non præjudicantem concessum alicui non subdito, & ab isto acceptatum, ut permulta, quæ ab Imp. Ecclesiæ indulta sunt, revocari non potest, Panormit. *in c. Novit. 13. de Judic. n. 23. ubi Felinus à n. 8. Decius n. 4. cit. Suarez cap. 37. n. 2. & Pontius cap. 19. n. 12.* Ratio est; quia tale privilegium à non subdito acceptatū, transit in pactum seu conventionem, quæ privilegiato acquiritur jus: quod legitime acquisitum ipsi auferri non potest. Secundò privilegium, ad agendum aliquid contra vel præter Jus commune subdito gratiosè concessum, à concedente ex justa causa licitè; sine ista saltem validè revocari valet, Felin. *cit. n. 8. Sylvester V. Privilegium, n. 10. d. 7. cit. Suarez n. 10. & Laiman. cap. 23. n. 25.* Ratio est; quia tale privilegium non transit in dominium

subditi, eoque agendi jus pendet à voluntate concedentis. Tertio, privilegium per pactum, vel contractum onerosum, *vg. pro pretio vel sub alicujus operis exhibendi, aut etiam in remunerationem seu compensationem meritorum, etiam subdito concessum, revocari à concedente sine gravi, & publicum bonum concernente causa, non potest, cit. Felin. n. 12. Suarez n. 7. Laiman. n. 25. & Pontius n. 13.* Ratio de concessio per pactum est; quia Princeps servare tenetur pacta & conventiones cum subditis inuitas, & his quæstum illis jus sine causa publica auferre non potest. De remuneratione; quia, quòd datur in remuneratione meritorū & obsequiorum, debitū & non gratis datum censetur, & affine est dato ex conventionem. Quarto, eòdem fere modò iidem DD. revocari posse negant privilegium à subdito obtentum per Principis donationem absolutam cum translatione domini sui juris: ut, quò ei conceditur castrum, jus veſtigialis, vel tributū exigendi; quia per ejus donationis acceptationem subdito acquiritur dominium seu jus: quod ipsi invito sine causa publica nequit auferri. Quintò, iisdem casibus, quibus à concedente, revocari privilegia possunt ab ejus successore & superiore; quia successor parem & moraliter eandem potestatem habet, quam habuit antecessor: & ab hoc ei non potuit præjudicari; cum par in parem non habeat imperium, *c. Innotuit 20. V. Quamvis, de Elect. & l. Nam Magistratus 4. ff. de Arbitrar. superior autem cum potestatem habeat altiore, & inferiori prævalentem, istius legem tollere ex justa causa licitè, & sine tali causa saltem validè potest, cit. Suarez cap. 37. n. 17. Laiman. n. 25. & Pirrhing ad hanc Rubr. n. 88. ad finem.*